

Stephen Leacock

Chúng tôi đã mừng mẹ như thế

Dịch giả: Tuyết Mai

Năm ấy, gia đình tôi quyết định tổ chức ngày 8-3 một cách thật đặc biệt, với hy vọng đền đáp được phần nào sự phục vụ tận tâm mà mẹ đã dành cho tất cả chúng tôi. Sau bữa ăn sáng, để cho mẹ bất ngờ, chúng tôi quyết định thuê hẳn một chiếc xe ô tô để đưa mẹ về thăm một miền quê tươi đẹp. Đây chắc hẳn sẽ là một dịp thăm quan hiếm hoi, bởi vì hầu như mẹ bận rộn quanh năm suốt tháng.

Tuy nhiên, ngay sáng sớm hôm ấy, kế hoạch của chúng tôi đã bị thay đổi chút ít, theo sáng kiến của bố tôi. Ông cho rằng, tốt hơn hết chúng tôi nên đưa mẹ đi câu, bởi vì nếu chỉ cho xe đi chơi không thôi thì chuyến đi sẽ trở thành không có mục đích. Đi câu làm cho chuyến đi trở thành có mục đích rõ ràng và vì thế sẽ thú vị hơn nhiều. Tất cả chúng tôi đều đồng ý với sáng kiến của bố và quyết định sẽ lên núi chơi, ở đó, bố mẹ tôi có thể câu cá ở con suối dưới chân núi. Bố tôi mới mua một chiếc cần câu mới và ông tuyên bố sẽ dành chiếc cần câu ấy cho mẹ. Tuy nhiên, mẹ tôi nói rằng tốt hơn hết là bố tôi cứ dùng chiếc cần câu ấy, còn bà, chỉ cần xem ông câu là đủ.

Sau bữa sáng, mẹ tôi đứng dậy lo làm mấy chiếc bánh sandwich để phòng khi đói dạ, mặc dù, theo kế hoạch, gia đình tôi sẽ có một bữa tối thật thịnh soạn để chúc mừng mẹ. Khi tất cả đã sẵn sàng thì xe ô tô cũng vừa tới. Chiếc xe té ra nhỏ bé hơn nhiều so với dự tính của chúng tôi và vương vীu nhất lại chính là chiếc cần câu của bố. Do không thể nhét cả gia đình vào chiếc xe, bố tôi tuyên bố sẵn sàng ở nhà và ông có thể dành chút thời giờ chăm sóc mảnh vườn của gia đình. Ông muốn chúng tôi cứ ra đi theo kế hoạch và đừng băn khoăn gì cho ông cả. Ông chúc tất cả chúng tôi một ngày nghỉ ngơi thoải mái, dặn rằng, ông nói, ông cũng chưa được hưởng một ngày

nghỉ ngơi thực sự trong suốt ba mươi năm qua.

Tất nhiên là không ai trong số chúng tôi muốn để bố ở nhà, bởi vì nếu ở nhà một mình, bố tôi sẽ gây ra không ít điều phiền toái. Hai cô chị gái Anna và Mary của tôi tất nhiên có thể ở nhà và lo toan cho bữa tiệc tối, song cả hai đều cảm thấy tiếc rẻ một ngày đi chơi thú vị như thế, nhất là họ vừa sắm được những chiếc mũ mới mà chưa có dịp khoe với bạn bè. Will và tôi cũng có thể ở lại nhà song thật tiếc là chúng tôi sẽ chẳng lo được gì cho bữa tối cả. Bàn tính mãi cuối cùng chúng tôi quyết định để mẹ ở nhà để mẹ vừa được nghỉ ngơi, vừa lo được bữa tối. Đúng lúc ấy mẹ tôi lại húng hắng ho và bố tôi tuyên bố sẽ không cho phép đưa mẹ đi lang thang suốt ngày trên đồng nội, vì như thế rất có thể bị cảm lạnh,

Ông nói chúng tôi phải có trách nhiệm để mẹ ở nhà nghỉ ngơi tĩnh lặng sau tất cả những gì mẹ đã dành cho chúng tôi. Ông cho rằng bọn trẻ chúng tôi chưa thể hiểu được những phút giây nghỉ ngơi yên tĩnh ấy quý giá đến nhường nào với những người cao tuổi như bố mẹ tôi.

Hôm ấy quả là một ngày tuyệt diệu. Bố tôi kiếm được rất nhiều cá và ông tin rằng mẹ tôi sẽ không thể nào kiếm được bằng ấy nếu để bà đi câu. Will và tôi cùng câu cá với bố và tất nhiên chúng tôi rất sung sướng, hai chị Anna và Mary thì thoả sức nô đùa cùng các bạn trai bên dòng suối. Tất cả chúng tôi đều hài lòng về ngày nghỉ tuyệt diệu này.

Tối mịt chúng tôi mới về đến nhà và mẹ tôi cũng đoán chừng chúng tôi sẽ về muộn nên bà vẫn còn hâm thức ăn cho nóng. Chúng tôi ngồi xuống bên bàn và vui vẻ thưởng thức món gà quay béo ngậy. Mẹ tôi chạy đi chạy lại lo tiếp thức ăn cho từng người. Gần cuối bữa ăn, bố tôi chợt nhận ra và mời mẹ tôi ngồi xuống ăn uống cho ngon miệng, còn ông đứng dậy tự phục vụ cho mình món hồ đào tráng miệng.

Bữa ăn thật vui vẻ và ngon miệng. Xong bữa chúng tôi đứng dậy toan dọn bát đĩa giúp mẹ thì mẹ ngăn lại. Mẹ nói hãy để việc ấy cho mẹ và tất nhiên là chúng tôi vui vẻ chiều theo ý bà.

Khi mọi việc xong xuôi thì trời đã khuya. Chúng tôi hôn tạm biệt mẹ trước khi đi ngủ. Mẹ tôi nói, hôm nay quả là một ngày tuyệt diệu trong cuộc đời bà và bà cảm ơn sự quan tâm của tất cả mọi

người.

Nhưng tôi đã kịp nhận thấy ngấn nước long lanh trong khoé mắt
đượm buồn của mẹ.

Dịch giả: Tuyết Mai